

ת"פ 6567/04/12 - מדינת ישראל נגד אנבר שירבנסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6567-04-12 מדינת ישראל נ' שירבנסקי
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גבריאלי דניאל

המאשימה

נגד

אנבר שירבנסקי ע"י ב"כ עו"ד יעקב שקלאר

הנאשם

הכרעת דין

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד המתלונן מאיר אצילדייב (להלן: "**המתלונן**"), כקופאי בחניון ליד שגרירות ארה"ב, ברח' הירקון 63, בתל-אביב (להלן: "**החניון**").

בתאריך 28.3.12 בשעות הערב המאוחרות נכנס הנאשם עם ידידתו דאז, סבינה חנוכיב (להלן: "**סבינה**"), ברכבה של סבינה (להלן: "**הרכב**"), לחניון.

למחרת בבוקר, בתאריך 29.3.12 סמוך לשעה 8:07 ביקשו הנאשם וסבינה לצאת מהחניון והמתלונן דרש מהם לשלם את דמי החנייה.

הנאשם סירב לשלם בטענה שבעת כניסתם לחניון שילם עבור החנייה ונאמר לו שהתשלום תקף ל-24 שעות חנייה.

נוכח דרישתו של המתלונן מהנאשם לשלם וסירובו של האחרון להיעתר לבקשתו התפתח בין השניים ויכוח קולני, אשר הסלים לכדי עימות פיזי.

על העובדות עד כאן אין מחלוקת בין הצדדים.

2. לטענת המאשימה, אותה פירטה בעובדות כתב האישום, על רקע הוויכוח שהתעורר בין הנאשם למתלונן, איים הנאשם על המתלונן בפגיעה, שלא כדין, בגופו, בכך שהתקרב אל פניו בצורה מאיימת, אמר לו ש"יזיין אותו", שהוא לא מכיר אותו ושיצטער על מה שאמר, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

עמוד 1

בתגובה, הדף המתלונן את הנאשם על מנת להרחיקו ממנו והנאשם הוסיף לאיים על המתלונן בכך שחזר ואמר לו ש"זיין אותו" וכי הוא אינו יודע עם מי יש לו עסק.

על רקע האיומים אמר המתלונן לנאשם שלא יחזור לחנות בחניון, ובתגובה ניגש הנאשם לרכב, הוציא ממנו מספרים, פצע, בעודו מזויין, את המתלונן, בכך שהרים את המספרים וחתך את המתלונן בידו, אותה הניף על מנת להגן על עצמו, ובהמשך דקר את המתלונן בבטנו באמצעות המספרים.

כתוצאה מהאירוע פונה המתלונן באמבולנס לצורך קבלת טיפול בבית החולים, שם נסגר בסיכות פצע הדקירה בבטנו ואובחן חתך בידו באורך 7 ס"מ.

על כל אלה מואשם הנאשם בפרק הוראות החיקוק בעבירה של פציעה כשהעברין מזויין, על פי סעיף 334 ביחד עם סעיף 335(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

3. **במענה לכתב האישום** הודה הנאשם כי היה במקום במועד המתואר בכתב האישום אך טען כי הותקף ואיום על ידי המתלונן והתגונן מפניו.

הנאשם כפר בפציעת המתלונן באמצעות המספרים.

4. **ניתוח הראיות** -

בבואי לנתח את הראיות בתיק, אפנה תחילה לבחינת גרסת הנאשם, כפי שנמסרה במשטרה בשלוש הזדמנויות ביום האירוע ואל גרסתו, כפי שנמסרה בעדותו בבית המשפט, ואכריע בשאלה איזו מהשתיים עדיפה עליי ועל יסוד מה.

בהמשך אעמוד על משמעות ההכרעה בין הגרסאות.

בכל הגרסאות שמסר הנאשם במשטרה הודה למעשה שדקר את המתלונן משום ש"**איבד את העשתונות**" או "**קיבל קריזה**" ולא העלה טענה של הגנה עצמית.

לעומת זאת בעדותו בבית המשפט העלה, לראשונה, טענה של הגנה עצמית, הכול כפי שיפורט להלן:

את הגרסה הראשונה פרש הנאשם כבר בפני שוטר הסיוור, רס"ר ג'ונתן אורצ'נסקי (להלן: "**שוטר הסיוור**") אשר פגש אותו, ברח' יגאל אלון בתל-אביב, לאחר שביצע מספר פעולות לאיתור פרטי בעל הרכב ויצירת קשר עם סבינה, בעלת הרכב, לאחר שהיא יחד עם הנאשם עזבו ברכבה את החניון, מיד עם תום האירוע.

בגרסתו, כפי שהועלתה על הכתב, סמוך לאחר מסירתה לשוטר הסיוור, בדו"ח פעולה ובתמצית בדו"ח המעצר, סיפר הנאשם על הוויכוח הקולני שהתפתח בינו לבין המתלונן, כשהמתלונן התחיל "**לדבר אתו בידיים**" ותקף אותו. על פי דבריו, לא הגיב באלימות למעשי המתלונן ולא "החזיר" לו, אך ברגע שהמתלונן קילל את חברתו

"איבד את העשתונות ואז הוא לקח משהו חד מהרכב בדלת הנוסע מקדימה ונתן לו מכות עם זה באזור גופו... לאחר כ-2 דקות הם עזבו את המקום".

הדברים נמסרו לשוטרי הסיור, אליבא דגרסתו, במהלך תחקור ראשוני מבלי שקדמה לאמירת הדברים אזהרה מפני הפללה עצמית. לפיכך, לדברים שנמסרו על ידי הנאשם לשוטרי הסיור יינתן משקל ראיתי רק ככל שאלה מתיישבים עם שתי הגרסאות הנוספות שמסר הנאשם באותו יום בהודעותיו, בפני שני חוקרים שונים, בתחנת המשטרה אליה הובא לאחר מעצרו.

בהודעתו הראשונה במשטרה, ביום האירוע, שנמסרה לאחר שנפגש עם עורך דין מטעמו ולאחר שהוזהר כדין, תיאר את הוויכוח שהתעורר בינו לבין המתלונן וסיפר במלל חופשי את גרסתו לגבי פרטי האירוע.

על פי גרסה זו, אמנם בתחילת האירוע המתלונן החל לשוחח עמו **"עם הידיים"** ואף ניסה לתת לו מכות, אך הוא הצליח להחזיק אותו. בשלב זה לטענת הנאשם **"הוא התחיל לקלל אותי, אמר לי בן זונה הזונה שליך... אמרתי לסבינה שתיכנס לרכב ואמרתי לו, על המילים האלו שאמרת אתה תאכל אותה אחד אחד. הוא לא הפסיק והמשיך, אני הוצאתי משהו מהרכב ונתתי לו... בגלל מה שהוא אמר רציתי שהוא יקבל"**.

הנאשם ממשיך ומספר כי ה"משהו" שהוציא מהרכב זה **"חלק ממספריים"**, שעמד על חלון הרכב כדי להחזיקו.

לשאלות החוקר אף הוסיף **"אמרתי לו שהוא יבקש ממנה סליחה ואם לא על מה שהוא אמר הוא ישלם..."** והסביר שלקח את החפץ החד מהרכב כי **"לאחר שהוא (המתלונן - ה.נ.) קילל אני קיבלתי קריזה"** וטען כי הגיע עם החפץ החד אל המתלונן **"בכדי להפחיד אותו והוא החל לתת לי מכות אז אני נתתי לו אחת"**.

שעה קלה לאחר שהסתיימה חקירתו הראשונה בתחנת המשטרה הובא הנאשם בפני חוקר נוסף והתבקש לשוב ולתת את גרסתו ואת תגובתו לחשד לדקירת המתלונן וגרימת החבלה. הנאשם פתח את הודעתו בהצהרה הבאה **"היה לי ויכוח עם העובד בחניון. הוא אמר לי שאני צריך לשלם יצא ויכוח. והוא קילל אותי ואת האישה ואני דקרתי אותו... הוא התחיל לקלל אותי ואותה ואז לקחתי מהאוטו ליד החלון חלק מספריים. החזקתי את המספריים ובאתי אליו ונתתי לו מכה לא רצינית. בצד של הגוף"**.

כשהתבקש להסביר למה התכוון שעה שטען שהמתלונן ניסה לתת לו מכות הבהיר **"הוא בא לכיוון שלי הוא רק בא לכיוון שלי ואני תפסתי אותו. ש. כלומר הוא לא נתן לך שום מכה? ת. לא, הוא לא נתן לי. [...] ש. כמה פעמים דקרת אותו? ת. פעם אחת... הוא לא נתן מכות לא לי ולא לסבינה"**.

5. בסיכומיו ביקש ב"כ הנאשם "ליתן משקל נמוך להודעתו (של הנאשם - ה.נ.) במשטרה מחמת הפרת החוק ברגל גסה ע"י השוטרים ללא שום הסבר בכך שלא הקליטו את הודעתו - כמצוות החוק".

לטענתו, הנאשם נחקר בחשד לעבירה של חבלה חמורה באמצעות סכין, המתאימה לסעיף 333 בנסיבות סעיף 335, שעונשה המקסימלי 14 שנות מאסר, ועל כן הודעתו הייתה מחויבת בתייעוד חזותי או קולי על פי סעיף 7(1) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 (להלן **"חוק חקירת חשודים"**), הקובע כדלקמן:

עמוד 3

"חקירת חשוד בעבירה מן העבירות המנויות בתוספת תתועד בתיעוד חזותי..."

אלא, שמגוף האזהרה, בשתי ההודעות שמסר, ניתן ללמוד שהמשטרה בחרה לחקור אותו בעבירות של איומים, חבלה חמורה (שלא בנסיבות המחמירות של סעיף 335) והחזקת סכין ולא ייחסה לו את החלופה של גרימת חבלה חמורה באמצעות הסכין.

בסופו של יום גם התברר שלא בחבלה חמורה עסקין אלא בפציעה ובחלופה זו בחרה המאשימה להעמידו לדין.

לכל הדעות נהגה המשטרה על פי הדין, כפי שנקבע בסעיף 7(3) לחוק חקירת חשודים "חקירת חשוד בעבירה שאינה מנויה בתוספת... תתועד בתיעוד חזותי, בתיעוד קולי או בתיעוד בכתב".

המשטרה בחרה שלא לחקור את הנאשם בחשד לבצוע עבירה שהעונש המירבי שנקבע לה הוא מאסר עשר שנים או יותר, כנקוב בתוספת, ועל כן לא הייתה מוטלת עליה החובה לתעד את חקירת הנאשם בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי וניתן היה להסתפק בתיעוד בכתב, כפי שנעשה.

קביעת משקל האמור בהודעות שתועדו בכתב מסורה בידי בית המשפט, על פי התרשמותו מהמתועד, מעדויות גובי ההודעות וכמובן מעדותו של הנאשם בפניו.

6. מהתיעוד בשתי ההודעות מצטייר, בקווים כלליים, שבין אם המתלונן תקף את הנאשם בשלב כזה או אחר של האירוע ובין אם ניסה לעשות כן, שאלה שתובהר בהמשך, הוצאת המספריים מהרכב לא הייתה תוך כדי עימות פיזי ולצורך הגנה עצמית, אלא לאחר שהנאשם התעצבן ו"קיבל קריזה", מכך שהמתלונן קילל אותו ואת חברתו סבינה.

על רקע זה גם דקר הנאשם בסופו של יום את המתלונן, בין אם האחרון, שהבחין בנאשם מתקרב אליו עם הסכין בצורה מאיימת, היכה אותו עקב כך עובר לדקירתו (עובדה שאינה מוכחשת על ידי המתלונן, כפי שיפורט בהמשך) ובין אם הגיע אל המתלונן עם הסכין ודקר אותו מבלי שקדם לכך מעשה תקיפה מצדו של המתלונן כלפיו.

כך או כך, מקריאת כל הגרסאות, שמסר הנאשם במשטרה, ניתן ללמוד שהקו המקשר ביניהן והעובר כחוט השני ביניהן הוא שהוצאת הסכין ודקירתו של המתלונן לא הייתה כאקט של הגנה עצמית, כמשמעותו בחוק.

גם אם עובר לדקירה עצמה הותקף הנאשם על ידי המתלונן, לאחר שאוים על ידי הנאשם. עם המספריים, חל בעניינינו הסייג לקיומה של הגנה עצמית, הקבוע בסיפת הוראת סעיף 34 לחוק העונשין ולפיו "אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

חזקה כי אדם המוציא חפץ חד במהלך וויכוח מילולי חריף צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים בהם

האפשרות שהמותקף יפעל להדיפת הסכנה מעליו, באמצעים העומדים לרשותו. חזקה זו לא הופרכה.

7. ב"כ הנאשם חקר את גובי הודעות הנאשם על אמיתות התיעוד בכתב שערכו תוך השוואה בין הדברים שנאמרו על ידו בהודעתו הראשונה והשנייה והשניים הבהירו כי דבריו נרשמו כלשונם, כשלא עמד בפניהם כל מניע או אינטרס לשבש את גרסתו.

דווקא העדר התאמה מלאה בין הדברים, מלמד על תיעוד מדויק של הדברים, כשהנאשם מתמיד באופן עקבי לתאר את נסיבות הוצאת המספרים ומטרת נטילתן ומגביר או מפחית את תגובת המתלון ועוצמתה אל מול האיום שהופנה כלפיו באמצעות המספרים.

זה המקום לציין כי גרסתו של הנאשם בהודעותיו במשטרה תואמות את גרסתו כפי שנמסרה על ידו בתחקור לשוטרי הסיור ולפיה הוצאת המספרים מהרכב ודקירת המתלון נבעו מ"איבוד עשתונות" או "קריזה" בעקבות קללות שקילל המתלון אותו ואת חברתו.

8. בעדותו בבית המשפט ניסה הנאשם לשוות למעשיו אופי של הגנה עצמית וכך נולדה גרסה חדשה לחלוטין.

על פי גרסה זו, אותה תיאר בהרחבה, במלל חופשי, ללא היסוס וללא התלבטות, במהלך הוויכוח עם המתלון, לאחר שסירב לפניות המתלון לשלם עבור החנייה אמר לו המתלון באגרסיביות שאם לא ישלם "הוא יזין" אותו. בשלב זה יצא מהרכב בניסיון לברר עם המתלון מדוע הוא מדבר כך, אך הלה המשיך והתחיל "**להשתולל ולדבר עם הידיים, לתת לו מכות ישר, בלי לחשוב**", ובתגובה תפס בידיו.

בהמשך נכנס לרכב, אך שוב המתלון בא בעקבותיו, "**הוא השתולל ודפק מכות על החלון שלי. שוב יצאתי. הוא רץ אליי והתחיל במכות ובקללות... הוא התחיל לקלל את סבינה... אז הוא התחיל לתת לי מכות ואגרופים. עדיין לא עשיתי לו שום דבר. המשכתי להחזיק לו את הידיים. זה קרה ליד הדלת של הנוסע שליד הנהג. מרוב הפחד לא ידעתי מה לעשות. רציתי שיתרחק ממני ולצאת משם... הוא המשיך עם המכות והקללות. פחדתי מאד. הדלת הייתה פתוחה. לקחתי דבר שמחזיק את החלון - ברזל. ניסיתי להפחיד אותו כדי שייתן לי לצאת... אז הוא ראה ביד שלי משהו וישר קפץ עליי. הוא התחיל לתת לי מכות. כדי להגן על עצמי, כשהוא נתן לי אגרופ, החזקתי את הברזל על הפרצוף כדי להגן על עצמי... כנראה מזה הוא נחתך. בכלל לא ניסיתי לדקור אותו. ראיתי שהוא בקריזה ומשתולל. רציתי רק לצאת משם. בכלל לא הרגשתי שהוא נדקר**".

לאחר שהנאשם סיים לפרוש את גרסתו המעודכנת, ביקש בא כוחו לשאול אותו מספר שאלות הבהרה, הנובעות מגרסת המתלון, מתוצאות השימוש במספרים - פצע דקירה באזור בטן שמאלית וחתך בגב כף יד שמאל - ומגרסת הנאשם עצמו במשטרה, כדי להובילו להסביר באיזה אופן התגונן וכיצד נגרם פצע הדקירה בבטנו של המתלון, כמו גם כיצד מתיישבת גרסתו בבית המשפט עם הגרסה שמסר במשטרה.

אך בעוד שאת התיאור במלל חופשי הצליח הנאשם לפרט, כמצוות אנשים מלומדה, התקשה מאד להתמודד עם שאלות בא כוחו ולתת את ההסברים הנדרשים, התלבט, התחבט, השתהה, היסס, עד כי בא כוחו המלומד נראה אובד עצות, מופתע, נדהם ומיואש כשהטיח בו פעם אחר פעם כלא מאמין, את חוסר שביעות רצונו ואת אכזבתו מכך ש"שכח" את התשובות לשאלות אליהן התכוון טרם הדיון, או כפי שטען בסיכומיו כשניסה להסביר את תגובותיו לניסיונותיו לחלץ תשובות מהנאשם "הוא סיפר לי את זה אלף פעם".

ניכר כי ברגע האמת כשהיה על הנאשם להתמודד עם הגרסה החדשה, התקשה להיזכר בתשובות הנכונות, אליהן ככל הנראה התכוון היטב, כמאמר הפסוק "לשקר אין רגילים" קרי: כשנקלע ללחץ לא הצליח להתמיד בגרסתו השקרית, ולשמור על גרסה עקבית ויציבה, התבלבל, השתהה, כשבא כוחו נאלץ לשוב ולשאול אותו פעם אחר פעם אותן שאלות בתקווה לחלץ ממנו תשובה, כשהנאשם רק חוזר פעם אחר פעם כמנטרה כי הוא פעל מתוך הגנה עצמית, כשבא כוחו בייאושו מטיח בו, בין היתר "יש לו חור במותן. תתעורר, אתה רדום? מה קרה לך? איך נגרם לו החור?", "אתה אילם? ספר בלשונך מה עשית", "הכל בסדר? מה קורה? (ב"כ הנאשם נראה מופתע ונדהם)".

ב"כ הנאשם ניסה בדרכו הציורית להסביר באריכות את התנהלותו של הנאשם ולרושם שהותירה עדותו וכך אמר "לבית המשפט זמן קצר מאד להתרשם מהעדים והוא לא מכיר אותם. הוא לא יודע מה סגנון דיבורם, עד כמה הם משתנים או הססנים או רהוטים או מבוהלים מהמעמד או לחוצים... אני אכן התעצבנתי על הנאשם בגלל סגנונו המהוסס, בגלל הלחץ שבו נמצא, בגלל שהוא לא סיפר לבית המשפט את מה שקרה באופן רהוט ושוטף דבר שעלול להטעות את בית המשפט לחשוב שהנאשם מסתיר דבר מה... העברית של הנאשם לא טובה כל כך. הוא איטי במחשבה וחושב הרבה לפני שהוא עונה. הוא הססן בתשובותיו, קצר וקונקרטי".

אולם לעובדה כי הססנותו של הנאשם ניכרה רק כשהתבקש לתת הסברים ולהעמיק גרסתו סביב הנקודה הקריטית והספציפית של המקרה, של נסיבות הוצאת הסכין והדקירה, לא היה לב"כ הנאשם הסבר של ממש והוא התחמק מלהתייחס לכך.

התוצאה היא, שלאור התרשמותי מחוסר אמינותו של הנאשם בעדותו שלפני, במיוחד בכל בקשור לטענתו כי התנהגותו באירוע נבעה מחשש מפני המתלונן ובמצב של הגנה עצמית מחד גיסא, ומאידך גיסא, לאור עקביותו בחקירתו במשטרה, גם לאחר שנועץ בעורך דין, לגבי נסיבות הוצאת "הברזל", כפי שנקראו בפיו המספריים, והשימוש שעשה בו במהלך האירוע, מתוך "איבוד עשתונות" ו"קריזה", עקב הקללות שהשמיע המתלונן כלפיו וכלפי חברתו סבינה, ולא בתנאים של הגנה עצמית, אני קובעת כי אני מעדיפה את גרסתו במשטרה, שיש בה משום הודאה בביצוע העבירה, על פני הגרסה החדשה שהעלה בעדותו בבית המשפט.

9. מאחר שמדובר בהודאה הטעונה דבר מה, אבחן את הראיות היכולות למלא אחר דרישת הראייה הנוספת המספיקה לצורך הרשעה על יסוד הודאת הנאשם במשטרה.

א. המתלונן פונה מיד לאחר האירוע, מהחניון, באמבולנס, לבית החולים איכילוב ואושפז להשגחה למשך יממה במחלקה הכירורגית.

במכתב סיכום האשפוז נרשם כי נמצא פצע דקירה באזור בטן שמאלית, שנסגר על ידי סיכות וכן חתך שטחי של כ-7 ס"מ בגב כף יד שמאל.

ב. תמונות פצע הדקירה ופצע החתך, מלמדות יותר מאלף מילים על תוצאות מעשיו של הנאשם ומחזקות את הודאתו של הנאשם, ככל שהיא מתייחסת לדקירת המתלון.

ג. לאחר הדקירה, לאחר שהמתלון הזמין משטרה והגיע אמבולנס נכנס הנאשם לרכבה של חברתו סבינה ואמר לה לצאת מהחניון אף שידע שהמתלון הזמין משטרה וכדבריו בהודעתו הראשונה במשטרה **"הוא התקשר למשטרה וכאשר הגיע אמבולנס אני הלכתי"**. לטענתו, כפי שתוארה באותה הודעה, עזבו את החניון, מבלי לשלם כי **"סבינה הייתה צריכה ללכת לעבודה ואני הייתי צריך להגיע לחיפה"**.

לטענת סבינה, בהודעתה במשטרה, אמרה לנאשם, **"שהבחור הזמין משטרה ושנחכה"** אך הם עזבו את החניון לאחר שהגיע אמבולנס והמתלון הלך, נוכח התעקשותו של הנאשם לנסוע מהמקום, אף שאמרה לו **"שאין טעם לברוח כי ימצאו אותו"**.

ההימלטות מהמקום לאחר שדקר את המתלון ולאחר שכבר הגיע אמבולנס לחניון מלמד על תחושת אשם, ומחזק את הודאת הנאשם במשטרה.

ניסיונה של סבינה, בעדותה בבית המשפט, להסביר את יציאתם מהחניון בפחד שחשו מהמתלון, אינו מתיישב עם הנסיבות במקום בשעת יציאתם, לאחר, שאף לדבריה, עזבו את המקום לאחר שהאמבולנס הגיע והמתלון פנה לעברו.

לא ברור מדוע היה עליהם לחשוש באותו שלב מהמתלון ועזיבתם מתיישבת עם החשש, לפחות של הנאשם, שלחץ עליה על פי גרסתה בעדותה במשטרה לעזוב, שייתפסו בגין העבירה שביצע הנאשם.

ד. במסלול ההימלטות זרקה סבינה את "הברזל", באמצעותו דקר הנאשם את המתלון, והוא נמצא רק לאחר שהצביעה על מקום זריקתו, מתחת לאחד הפחים ברח' יגאל אלון, סמוך למקום מעצרם.

לא האמנתי לדברי סבינה כי זרקה את המספריים **"ברגע של פחד כי לא ידעתי מה לעשות"**, כשעל פי גרסתה הנאשם כלל לא דקר את המתלון.

ה. עדות המתלון, מהווה למעשה ראייה חיצונית ועצמאית שבכוחה אף לשמש ראיית סיוע אם כזה היה נדרש, ואף ראייה עיקרית, ככל שאתן אמון בגרסתו, הכול כפי שיפורט להלן.

10. **המתלון** מסר את גרסתו בשתי הזדמנויות. הראשונה ביום האירוע כשנחקר על ידי שוטר בבית החולים בו אושפז והשנייה בעדותו בבית המשפט.

בגרסתו במשטרה תאר את הרקע להשתלשלות האירוע, וחילק למעשה את האירוע לשני שלבים:

הראשון, כשדרש מהנאשם לשלם את דמי החנייה

השני לאחר שהבין שהוא אינו מתכוון לשלם וביקש ממנו לצאת ולא להיכנס יותר להחנות בחניון.

בשלב הראשון, כשהבהיר לנאשם שהוא אינו מאמין לו שהקופאי של הלילה אמר לו שהחנייה ל-24 שעות, התעצבן, לדבריו, הנאשם ונהיה מאד אגרסיבי "יצא מהרכב והתקרב אליי בצורה מאיימת מס' ס"מ מאד קרוב לפני ש. הוא החל לאיים עליי שהוא יזיין אותי ושאי לא מכיר אותו ושאיני אצטער על מה שאמרתי לו ושליד החברה שלו לא נתתי לו כבוד... הוא התקרב אליי בצורה מאיימת וחשבתי שהוא יתקוף אותי ולכן הדפתי אותו ממני. הוא ניסה לתפוס לי את הידיים ואני הזזתי לו את הידיים".

בשלב השני, לאחר שנראה למתלונן כי הנאשם נרגע והבין שאין בכוונתו לשלם, התיר לו לצאת ללא תשלום אך, כאמור ביקש ממנו לא לשוב ולהחנות בחניון. גם אמירה זו קוממה את הנאשם וכתואורו של המתלונן "הוא התחיל שוב להתעצבן על כך ואמר לי מי אתה אמרתי לו זה שטח פרטי וזכותי להכניס אותך או לא להכניס אותך. הוא אמר לי לאחר מכן שהוא יוצא עם החברה שלו ושהוא ישים אותה בצד והוא יחזור אליי ויזיין אותי ושאיני לא יודע עם מי יש לי עסק. אמרתי לו שאני גם לא רוצה לדעת, כל מה שאני רוצה שיעזוב את החניון, ושלא יחזור לחניון יותר. הוא אמר לי חכה חכה נכנס לרכב ויצא ממנו כמו משוגע כאשר הוא מחזיק מספריים ביד שלו ביד ימין שלו. הוא ניסה לדקור בצד, אני הדפתי אותו נתתי לו אגרוף בפנים אך למרות זאת הוא הצליח לדקור אותי... הוא ניסה לדקור אותי ואני הרחקתי אותו ממני. עם היד ולכן נחתכתי ביד ואז כאשר הוא דקר אותי במקביל נתתי לו אגרופים בכדי להרחיק אותו ממני. אציין שניסיתי להדוף אותו גם עם הרגל אך הוא התקרב אליי", כשבסופו של דבר, כשהלך לכיוון האמבולנס שהגיע, נכנס הנאשם לרכב ונסע מהמקום.

גרסה זו עליה חזר גם בעדותו בבית המשפט, מתיישבת למעשה עם גרסת הנאשם במשטרה לפיהפנה הנאשם לרכב להוציא את המספריים, בעקבות וויכוח מילולי שהיה לו עם המתלונן ולא מפני חשש כלשהו שנבע מהתנהגות אלימה של המתלונן כלפיו שעוררה בו חשש ופחד מפניו, כגרסתו בבית המשפט.

ב"כ הנאשם לא הצליח לערער בחקירתו הנגדית את אמינות גרסתו של המתלונן, שהייתה עקבית וקוהרנטית לכל ארכה, עם הדגשים כאלה או אחרים, מבלי להפחית מחלקו, כשסיפר שתקף את הנאשם באגרופים ובבעיטה לרגלו, אך כל זאת כדי להרחיק מעליו את הסכנה הממשית והמידית שנשקפה לו מהנאשם, שאיים לפגוע בו, נכנס לרכב, הוציא מתוכו מספריים, התקרב אליו וניסה לדקור אותו באמצעותו וכפי שהסביר, במהלך חקירתו הנגדית "את האגרופים נתתי לו כשהוא רץ לעברי. קודם כל ניסיתי לעצור אותו עם הרגל שלי. כשלא הצלחתי, ראיתי שהוא רץ עם המספריים פתוחים. ניסיתי לעצור אותו עם הרגל. כשלא הצלחתי, כשראיתי שהוא התקרב אליי, הוא ניסה לדקור אותי בהתחלה במוטן שמאל וצעק משהו באטרף, ניסיתי להגן על עצמי. הגנתי על עצמי ונתתי לו אגרוף. זה היה עם הדקירה, כשהוא היה קרוב אליי. הגנתי על עצמי והתקפתי אותו ביחד. אבל הוא לא הפסיק לדקור אותי. נתתי לו אגרוף ואחרי זה עוד אחד. הוא ניסה לדקור אותי

בפנים. החתך ביד כשהגנתי על הפנים שלי".

כשעומת, בחקירתו הנגדית עם העובדה שלא סיפר בחקירתו במשטרה שבעט בנאשם ברגל כדי להשתחרר השיב "לא כתבתי את זה, אלא השוטרים, בזמן שהייתי מאושפז בבית חולים במצב טראומטי. סיפרתי מה שעלה לי בראש. אם זה לא מופיע שם, זה לא אומר שזה לא קרה".

עיון מדוקדק בהודעת המתלונן במשטרה מגלה כי גם לחוקריו סיפר שניסה להדוף את הנאשם גם עם הרגל, כך שגם גרסה זו לפיה גם בעט בנאשם כדי להרחיקו לא עלתה לראשונה בבית המשפט, אף אם לא באותה עוצמה.

לסיכום: התרשמתי כי בניגוד לגרסה הלא אמינה שמסר הנאשם בבית המשפט, מסר המתלונן גרסה סדורה, המתיישבת עם הנסיבות שקדמו לאירוע הדקירה, העיד בצורה רגועה, נשמע אמין ולא מתלהם. אופן מסירת עדותו מחזק את אמינות גרסתו. הרגע שהפגין בבית המשפט נוכח שאלותיו והאשמותיו של ב"כ הנאשם תואם את קור הרוח שהפגין בתגובה לתוקפנות הנאשם על פי עדותו. אף אם היו שינויים מינוריים בין גרסתו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט, הרי שמדובר בהבדלים זניחים נוכח חלופ הזמן וכן העובדה שכפי שהמתלונן הסביר בעצמו - לא מדובר בסיפור שהוא "שינן לעצמו" אלא באירוע שקרה לו ובכל פעם שהוא נזכר בו הוא עשוי לספר אותו בדגשים מעט אחרים, אך ביסודו המדובר באותו סיפור המגלם בתוכו את יסודות העבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, מבלי שמתקיים הסייג לאחריות פלילית מכוח הטענה של הגנה עצמית.

11. אל מול גרסת המתלונן, עומדות גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם, כפישהבהרתי את התרשמתי לעיל, ושל עדת ההגנה סבינה, שסתרה בעדותה הן את גרסתה במשטרה ואף את גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט.

אף שלטענתה אין לה כיום כל קשר עם הנאשם ולטענתה אף כעסה על כך שסיבך אותה במקרה זה, התרשמתי כי ניסתה בכל כוחה לסייע לו בהגנתו ולצורך כך חטאה באי אמירת אמת מעל דוכן העדים.

12. נותר לדון בטענת ב"כ הנאשם לפיה עקב מחדל חקירתי לא אותר, לא נחקר ולא הובא לעדות עד ראייה אובייקטיבי, שעל פי גרסת המתלונן, כבר בהודעתו במשטרה, מוכר לו מהחניון ויכול להשיג את פרטיו.

ניסיונות המשטרה לאתר את עד הראייה התמצו בפנייה למתלונן יום לאחר האירוע, סמוך לאחר שחרורו מבית החולים.

באותה פנייה מסר המתלונן לחוקרת שהתקשרה אליו כי "שוחרר רק היום מבית החולים וסובל מכאבים", עוד מסר לה באותה שיחה כי אינו יודע את שם העד, אך ידוע לו שהוא עובד בשגרירות וכי יוכל למסור את פרטיו רק לאחר שיגיע לחניון ויראה אותו "אך לא יגיע לחניון בזמן הקרוב בעקבות פציעתו וגם חושש מלהגיע לחניון שוב".

לטענת ב"כ הנאשם מדובר במחדל חקירתי "היוצר חזקה שבעובדה שלו הובא עד זה, עדותו הייתה פועלת לטובת

הנאשם והיה מאשר את גרסתו, שכן הפריד בין הניצים".

אף כי מוסכם עליו שטענת ב"כ הנאשם על מחדלה של המשטרה טענה נכונה היא, אני תוהה לדעת באיזו משתי הגרסאות השונות שמסר הנאשם - האחת במשטרה והשנייה בבית המשפט, כפי שהובהר לעיל - סבור ב"כ הנאשם שהעד היה תומך.

לא בכדי לא טען ב"כ הנאשם למשמעויות נוספות שיש לתת למחדל החקירה בהינתן כי ההלכה הנוהגת לעניין משקלם של מחדלי חקירה קובעת כי לא בכל מקרה מובילה ההימנעות מחקירה אל המסקנה כי קיים ספק באשמתו של נאשם.

וכך באו הדברים לידי ביטוי בע"פ 9908/04, נעים נסראלדין (פורסם בנבו):

"השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע. כך למשל נאמר בע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209 - "הדין הוא שדי בראיה "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המכסימלית" שניתן להשיג"

על הלכה זו חזר בלשונו כב' השופט א. רובינשטיין בע"פ 5386/05, בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) כהאי לישנא:

"השאלה היא מהי הנפקות והמשמעות של מחדלי החקירה... במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 נאיל חטיב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט גולדברג))... נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין... על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר...".

בעניינינו, מצאתי כי די בראיות שהובאו לפניי, כפי שפורטו לעיל, להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק

סביר ואין במחדל החקירתי כדי לעורר את החשש שקופחה הגנת הנאשם.

13. **סוף דבר:**

לאור קביעותי ולפיהן התרשמתי מאמינות גרסתו של המתלון ומחוסר אמינות גרסאותיהם של הנאשם וסבינה, כפי שנשמעו בבית המשפט, ואימוץ גרסת הנאשם במשטרה, לגבי הנסיבות שהובילו אותו להביא את המספריים מהרכב ולדקור באמצעותם את המתלון, בהצטבר לראיות הדבר מה שפירטתי, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של פציעה כשהעבריין מזויין, על פי סעיף 334 ביחד עם סעיף 335(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים